

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Det unge Tyskland (1890)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 645. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes06-shoot-idm139753868434384/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

som hun er. Hun har ingen Plet, hvor hendes banlyste Hoved tør hvile. I en Vellystrus, siger hun, slutrer nu paa Silke den, man i mit Sted har ophøjet og som frækt lader sig kalde ved mit Navn, medens jeg, den Ægtefødte, lig en Tiggerske maa skjule mit Dronninge-Aasyn i Nattens Mørke. Vær du min Hovedpude, du Sten! Paa Sten ligger jo ogsaa som dets Dronning mit Folk.

Da ved Nattetid pludselig En raaber: Germania! svarer paa én Gang Barselkonen i Huset og den fremmede Kvinde ude paa Gaden. Og da Larm og Forvirring derved bryder ud, saa Gendarmerne kommer til, bliver det undersøgt, hvem af de to det er, der har tilegnet sig et fremmed Navn. Visselig ikke jeg, tilraaber den Ubekendte Hr. Fiffikus. Hun hævder, at det er ham, som har ranet hendes Navn for at smykke sin Bolerskes frække Pande dermed, og hun slutter: Skændsel over Jer begge! Jeg alene er den virkelige, den rette Germania. — Kilian kan ikke faa i sit Hoved, at hun, saa mager, saa slank, skulde være den Rette. Trællene derimod føler hendes Stemmes søde Klang trænge helt ind i deres Hjerter. Diplomaten Fiffikus alene bevarer Fatningen:

Saa luk dog kun en Smule Jere Øjne op.
I har kun nødigt denne her og hin at se,
saa er det øjensynligt, hvem den Rette er.
Hin klædt i Pjalter, denne i en Silkedragt.
Den ene mager, bleg af Sult, en Skygge kun,
selv Tiggerske til fattigt Tiggerfolk forvist:
den anden statelig og før og yndefuld
i høje Herrers ærefulde Selskab staar
og, som I ser, med Livsfrugt rigt velsignet er.

Paa denne Sammenligning mellem Rivalindens Herlighed og hendes egen Fattigdom svarer den fremmede Kvinde med Højhed:

Spot du mig kun! I mine Vunder lægge du
de blodbesudlede, tyvesmidige Fingre kun!
og spyt paa mine Pjalter, ros dig kun deraf.
da Kvinde jeg, landflygtig, fattig, hjemløs er,
du véd det allerbedst, hvis Haand mit Blod udgød
og hvem der af mit Hoved Kronen revet har.

.....
Du bygged hende et Palads, et Fængsel mig.
Af dine Bødler hun blev smigret, jeg forfulgt. —

Men dig, du Skyggedronning, dig, der skælvende
 men fræk mit Navn at rane vover, siger jeg:
 Bort! skjul dig! Børn den Plads, der ene sommer sig
 for mig! Thi vid: Jer Herskerinde det er jeg.

Og Trællene højer sig for den fremmede Kvinde, der ikke kommer i en Dronnings Purpur men i sønderrevne Klæder som de selv, og de spørger hinanden, om ikke hun er den ventede Freiserinde, der vil slaa deres Aag i Stykker og slynge Frihedens Lyn ud i den søvndrukne Verden. Dog nu bliver begge Kvinder opfordrede til at godtgøre deres Rettigheder, og Fiffikus, som udbryder: Dette gælder en Kamp for det lovlige Arvekongedømme, tilhvisker sin Dame, hvad hun skal sige.

Og den officielle Germania, den fede Blondine, som tilsyneladende bærer Landets Fremtid under sit Hjerte, som praler dermed og af den Grund fordrer Ærefrygt og Skaansel, istemmer sit Levnedsløbs Litani: Hvorledes hun i den graa Oldtid laa paa Bjørnehud i Skoven og til skummende Mjød aad Olden og Agern — Olden og Agern, raaber Doctoren, Kilian, Fiffikus: Det er hende! Hun fortæller, hvorledes hun blev sendt i Skole hos Klerkene, fik Næsen trykket tæt ind imod Krucifikset, blev kristelig-germansk, gav milde Gaver til Klostre, byggede Kirker, kysede Pavens Tøffel osv. — og Koret svarer: det er hende! Hun meddeler, hvorledes hun derefter udviklede sig fredeligt, lod Enhver, der vilde, give sig Næsestyvere, indtil hun har bragt det saa vidt i Fyrstetroskab, at naar Herren blot fløjter, saa kommer hun, staa Skildvagt, apporterer Stokken. — «Kort sagt: Jeg er den fuldkomne Pudel.» — Og Koret jubler: Det er hende! — Saa slutter hun: Om Gud og Kongen vil, skal det ogsaa for Fremtiden blive saadan ved. Nu er jeg, som I ser, bleven frugt-sommelig efter ministeriel Anordning. Forsvarer mig da nu! I Gendarmen, anerkender mig som den eneste Germania, som fuld-blods tysk, og stoler paa, at jeg til Gengæld nok skal opdrage min Sønneke til Gendarm!

Gendarmene finder, der er Fornuft i den Tale, og Fiffikus triumferer allerede over, at Landstrygersken er forstummet. Men hun svarer: Hun indrømmer, at hun ikke forstaa sig paa Selvros, ogsaa har lidet at rose sig af, da al hendes Udsæd ligger i Fremtiden. Det vil jeg tilstaa — siger hun — at hun dør ganske vist er et Tyskland, et ægte, Regeringstyskland, det officielle Tyskland, Forbundsagtstyskland — men sandelig, hun er ikke